Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per Administrador el dg., 08/11/2015 - 09:00

1 Re 17,7-16
He 9,24-28
Mc 12,38-44

Per activa i per passiva intenta Jesús ensinistrar les multituds -en Marc-, o els seus deixebles -en Lluc- cap on han d'enfocar la mirada, i com han de discernir el que veuen i es fa en el nostre món.
Ara bé, el seu ensenyament sembla que hagi estat debades. Mirant la història de l'Església, es fa difícil entendre l'oblit de la denúncia de Jesús que es llegeix a l'evangeli d'avui. Jesús, en efecte, posa en guàrdia contra els capitostos religiosos del seu temps, els mestres de la Llei. Alerta els oients contra les seves vestimentes ostentoses, el seu deler de salutacions a la plaça pública, la seva ànsia de preeminència a la sinagoga, el seu delit per ocupar els primers llocs en els banquets, el seu presumir de grans pregàries i, compte, de com devoren -tal com sona de fort- les cases de les vídues.

Jesús està al temple davant la cambra del tresor, al primer atri. Va fer fora els canvistes i els venedors de bestiar. Contempla la gent. Ara ell seu. Als dotze anys seien els mestres de la Llei. Ara seu ell. És mestre; és el mestre. Hi ha tretze bústies en forma de corn al seu davant. Un sacerdot ha de controlar els donatius, si les quantitats són exactes i la destinació oportuna. Una vídua indigent ofereix dos leptons, dues monedetes de coure de valor ínfim, menys d'una centèsima de denari, que és tot el sou d'un dia.

El problema no és la quantitat, sinó la qualitat del que es dóna. La distància entre el sobrant i el necessari és infinita. La dramàtica història de la vídua d'Elies en dóna la mesura. Vida o mort. La vídua de l'evangeli deixa la seva vida en mans del Santíssim. Sembla com si ella ja donés la resposta que espera Jesús dels seus deixebles: Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu [...] el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més

En el salm hem cantat El Senyor fa justícia als oprimits, dóna pa als qui tenen fam. el Senyor guarda els forasters, manté les viudes i els orfes. ..

Ens costa valorar així les coses. La insistència de Jesús, però, és abassegadora. Els últims seran primers; si voleu ser primers, serviu; qui s'humilia serà exaltat, etc.

A la creu hi ha un pobre. Dóna. No pidola. Jesús he estat despullat de tot, l'han venut per trenta monedes, s'han repartit els vestits, li han robat fins i tot l'honra i, com a befa, l'inscriuen com a rei. Encara pot tirar una cosa a la cambra del tresor diví: realment, la vida. Confio el meu alè a les teves mans. Com diu la carta als Hebreus aquesta donació és l'entrada de Jesús una vegada per totes a la presència divina: Crist no ha entrat en un santuari fet per mans d'home, que és còpia del santuari veritable, sinó que ha entrat dins el cel, i ara es presenta davant de Déu intercedint per nosaltres.

ETIQUETES
GENEROSITAT ENTREGA DONACIÓ